

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς Ορθοδοξίας

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 2 'Ιουνίου 1958 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΓ'. Ἀριθ. 287 Τιμή Φύλλου Δοχ. 1
Γραφεῖα : Ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ ἄμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δοχ. 15.— Ἐτησίᾳ δοχ. 30
Ἐξαετηριοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΝΟΣΤΑΛΓΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ!

(Ἀπάντησις εἰς θαυμαστάς τοῦ «Φοῦλτον»)

Ἐπαρτίσθη ἐπὶ τέλους ἡ ἀτυχὴς θυγάτηρ τοῦ ἀειμνήστου Μ. Γαλανοῦ, ἡ «Ἀνάπλασις»! Εἰς τὸ φύλλον τοῦ Ἰουνίου 1958 (ἀρ. 64) συγκαταβαίνει ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ μεγαλείου της καὶ ἀσχολεῖται μὲ ἡμᾶς, τὰ πτωχαδάκια, τοὺς ἀσήμους. Οὕτω εἰς σχόλιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Καὴ ἐνθάρρυνσις» ὁ φίλος καὶ ἐκλεκτὸς αὐτῆς ἀρχισυντάκτης κ. Κ. Κούρκουλας διαπιστώνει μὲ ὕψος 150 σοφῶν, ὅτι «οἱ Παλαιοημερολογῖται, ὡς γνωστόν, εὐρίσκονται ἀποκεκομμένοι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ διαπομπεύουν καθημερινῶς τὸ ὁρθόδοξον ἱερατικὸν σχῆμα, πότε μὲ τῆς Κερατέας τὰ κατορθώματα καὶ πότε μὲ τοῦ «ἱερέως» τοῦ Αἰγάλεω τὰς προσφάτους κλοπὰς» καὶ δι' αὐτὸ ἐν ἀπορίᾳ διερωτᾶται: «Πῶς λοιπὸν εἶναι δυνατόν πρόσωπα κύρους νὰ εὐρίσκωνται εἰς συνάφειαν μετ' αὐτῶν;»

Εἰς τὸ σχόλιον αὐτὸ σπεύδωμεν νὰ ἀπαντήσωμεν ἀμέσως, διότι πιστεύομεν, ὅτι εἶναι δειλία καὶ ἐνοχλὴ νὰ δέχεται κανεὶς ραπίσματα, χωρὶς νὰ ἐπιδιώκη, ὅχι νὰ ἀντιρραπίσῃ, ἀλλὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν.

Λοιπὸν, κ. Κούρκουλα, διατὶ ἐπιδιώκετε νὰ στηρίξετε τὸν καθ' ἡμῶν ἑλεγχόντας εἰς ἡθικὰς παρεκτροπὰς μερικῶν ὁπαδῶν τῆς κινήσεώς μας, τοὺς ὁποῖους πρῶτοι ἡμεῖς ἀπεδοκιμάσαμεν;

Ἐχετε τὴν γνώμην, ὅτι ἀνήκετε εἰς ποίμνιον ἀναμαρτήτων καὶ ἀγνωστῶν ἀγγέλων;

Οὐδὲν τοῦτου φαρισαϊκώτερον!

Σὰς ὑπενθυμίζομεν μερικὸς «ἀδάμαντας» τῆς Ἀγιότητός Σας.

1) Ἱερεὺς Κουρῆς ἐκ Τριπόλεως, 2) Ἡγούμενος Ἀέτιος Βαρνακόβης, 3) Μοναχὴ Σωφρονία Κρήτης, 4) Ἐνοπλὸς ἱερεὺς ὁργανώσεως, διεκδικῶν Μητροπόλιν Δωδεκανήσου, 5) βοῶντα σκάνδαλα Μυτιλήνης, 6) Τὸ πλῆθος τῶν στεναζόντων φακέλων

εἰς τὰ δικαστικὰ ἀρχεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς δι' ἡθικὰς παρεκτροπὰς κληρικῶν, καθ' ὧν ἱερεμιακῶς κραυγάζετε, ὅτι δὲν «ὑπάρχει Ἐκκλησιαστικὴ δικαιοσύνη» διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τούτων. Καὶ αὐτὰ εἶναι τὰ προχείρως σταχυολογηθέντα! Περὶ ὧν ἐπιλήψει ὁ χρόνος διηγουμένους.

Ποιοὶ λοιπὸν «διαπομπεύουν καθημερινῶς τὸ ὁρθόδοξον ἱερατικὸν σχῆμα», Κύριε Κούρκουλα; Προκαλοῦμεν νὰ μᾶς ἀπαντήσετε, ποιοὶ ἀριθμητικῶς ὑπερεροῦν εἰς τὸ ἀγώνισμα τῆς διαπομπεύσεως τοῦ σχήματος οἱ παλαιοημερολογῖται κληρικοί, ἢ οἱ νεοημερολογῖται τοιοῦτοι, ἔχοντες ἐπὶ πλεόν φερόμενον ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τῶν τὸ κύρος τῆς ἐξουσίας;

Εἶναι ὅμως σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ἀνανδρὸν νὰ ἐλέγχῃς τὸν ἀντίπαλόν Σου, ἐξ ἀφορμῆς τῶν ὑπογραστρίων ἢ ἄλλων ἀδυναμιῶν μερικῶν εὐαρίθμων μελῶν! Διότι, ἀπλούστατα, πᾶσαν ἡθικὴν παρεκτροπὴν δύναται τις νὰ τὴν ἀπομονώσῃ ποινικῶς, χωρὶς νὰ παρίσταται ἀνάγκη νὰ ψέξῃ δι' αὐτῆς τὸ ἐλεγχόμενον κίνημα. Ἀτυχὲς λοιπὸν τὸ ἐπιχείρημα τοῦ Αἰγάλεω καὶ τῆς Κερατέας καὶ λόγῳ ἀριθμητικῆς ἰσχύος τῆς ἀποδεικτικῆς τῶν ἀξίας καὶ λόγῳ θέσεως! Πιστεύομεν νὰ τὸ ὁμολογήσετε, κ. Ἀρχισυντάκτα.

Ἐρχόμεθα τώρα εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν θέσιν τοῦ σχολίου Σας, τὴν ὁποῖαν τόσον ἀδεξιῶς ἐπεχειρήσατε νὰ ἐνισχύσετε ἀποδεικτικῶς. Ὑποστηρίζετε εἰς αὐτό, ὅτι «προσφέρουν κακὴν ἐπηρεσίαν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος οἱ ὁπωσδήποτε συμπαριστάμενοι καὶ ἐνθαρρύνοντες τοὺς παλαιοημερολογίτας». Αὐτοὶ ὅμως, καθ' ὧν καταφέρεσθε καὶ εὐσέβειαν ἔχουν καὶ γνώσιν καὶ συνείδησιν, ὥστε νὰ σταθμίσουν τὸ διάβημά των ὑπενθύνους. Ἐρωτήσατέ τους λοιπὸν διατὶ ἐπιμένουν «ὁπωσδήποτε συμ-

παριστάμενοι καὶ ἐνθαρρύνοντες τοὺς παλαιοημερολογίτας» ;

Μήπως διότι προσδοκοῦν χρήματα, δόξας, ἀξιώματα ἢ ἄλλα τινὰ ἀγαθὰ ;

Οἱ παλαιοημερολογίται ὅμως καὶ πτωχοὶ καὶ ἄσημοι εἶναι καὶ ἀποσυνάγωγοι ὑπὸ τῶν κρατούντων κρίνονται, ὥστε οὐδὲν νὰ δύνανται νὰ προσφέρουν.

Κατὰ συνέπειαν ἢ πρὸς τοὺς παλαιοημερολογίτας κλίσεις τῶν εἰς ἄλλα αἰτία θὰ ὀφείλεται !

Ἐρωτήσατε λοιπὸν αὐτοὺς :

Μήπως ἔχουν ἀπογοητευθῇ ἀπὸ τὴν «Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος» ;

Μήπως ἔχουν δ αἰσθανθῇ σαφῇ ἀπόκλισιν τῆς «Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» πρὸς τὸν προτεσταντισμὸν ;

Μήπως διαφλέγονται ἀπὸ τὴν «νοσταλγίαν τῆς Ὁρθοδοξίας», ὅχι ὅμως κατὰ τὸν τρόπον ποὺ τὴν νοσταλγοῦν οἱ κορυφαῖοι Προτεστάνται καὶ Ἀντικοῦ τοῦ ὁμωνύμου βιβλίου τοῦ ἐκδοτικοῦ Οἴκου «Ζωή» ;

Μήπως ἀντελήφθησαν, ὅτι δὲν ὑπάρχει ὑπὸ τὸ σχῆμα «Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος» Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀλλὰ συγκροτήματα μὲ διαφόρους ὀνομασίας, ὑπόπτων σκοπῶν καὶ πανούργων κατευθύνσεων ;

Μήπως ἡ ἐρωτοτροπία πρὸς κόπρον τύπου Φοῦλτον, προκλητικῶς χαρακτηριζομένην ὡς βιβλίον «δηθεν ἀσεβές», προκαλεῖ τὴν δικαίαν τῶν ἀγανάκτησιν ;

Μήπως τὰ λιβανίσματα πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς, ἐπὶ θυσίᾳ τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος, γεννοῦν ἀποστροφήν καὶ ἀηδίαν ;

Ἐρευνήσατε κ. Ἀρχισυντάκτα καὶ κατὰ λόγον δημοσιογραφικῆς εὐθύτητος ἀπαντήσατε !

Τὸ καθ' ἡμᾶς, ἡ κλίσις πολλῶν πρὸς τοὺς Παλαιοημερολογίτας εἶναι ἓνα εὐγλωττον κατηγορῶ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία συνεχῶς προδίδει τὸ ἀκραιφνὲς ὀρθόδοξον πνεῦμα καὶ ἐρωτοτροπεῖ πρὸς τοὺς μασσόνοους, τοὺς δυτικούς, τοὺς προτεστάντας. Ἀλλωστε «οἱ παλαιοημερολογίται, ὡς γνωστὸν εὐρίσκονται ἀποκεκομμένοι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», τὴν προδίδουσιν καθ' ἑκάστην τὸ ἀθάνατον πνεῦμα τῶν πατέρων, ὧν τὰς εὐχὰς ὑποκριτικῶς ἐπικαλεῖται εἰς τὰς ἀκολουθίας τῆς, διότι ἔχουν τὸ θάρρος νὰ καταγγέλλουν χωρὶς φόβον καὶ χωρὶς πάθος καὶ διότι ἡ Οἰκουμένη Ὁρθόδοξία συγκαλουμένη εἰς Πανορθόδοξον Σύνοδον διὰ πολλὰ πράγματα θὰ καταδικάσῃ τὸ νόθον τέκνον τῆς ἁμαρτίας τοῦ Θεοκλήτου Φαρμακίδου !

Ἴδου λοιπὸν διατὶ εὐρισκόμεθα «ἀποκεκομμένοι». Δὲν ἐντοπίζομεν τὸν ἀγῶνα μας μόνον εἰς τὴν ἀντικανονικῶς ἐπιβληθεῖσαν ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν, ἀλλ' ἐπιδιώκωμεν γενικώτερον τὴν ἐπικράτησιν τοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς ὅλους τοὺς τομῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ βίου. Διαισθανομένη δὲ τοῦτο καὶ ἡ «Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος» δὲν μᾶς κηρύσσει ἐπισήμως σχισματικούς !

Δι' αὐτὸ καὶ «πρόσωπα κύρους» συνεργάζονται μαζί μας καὶ ἡ συνεργασία αὐτὴ τείνει εἰς τὴν συγκρότησιν Μετώπου Ἀμύνης τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιστρατευθοῦν ὅχι οἱ πλαδαροὶ κυλοὶ καὶ οἱ ροτακίζοντες «θεολόγοι», ἀλλ' ὅσοι νοσταλγοῦν τὴν γνησιότητα καὶ ἀκρίβειαν τῆς Ὁρθοδό-

ξου πίστεώς μας. Τὸ τοιοῦτον κατέστη πλέον ἀήτημα. Ἴδου τὶ γράφει τὸ περισπούδαστον περιοδικὸν «Τρεῖς Ἱεράρχαι» :

«Ἀ γιοι Πατέρες»

τὸ ποτήριον τῆς ὑπομονῆς οὐ μικρὰς μερίδος λαϊκῶν πιστῶν καὶ Ἱερέων εὐλαβῶν, ἐγγίζει πρὸς τὸ ἐκχεῖλισμα. Ἡ ἀνοχή τόσων καὶ τόσων ὑποχωρήσεων καὶ συμβιβασμῶν, ὁσημέραι ἐξαντλεῖται. Μὴ θέλετε αὖριον νὰ ἴδωμεν νέας ἀποσχίσεις καὶ παρασυναγωγὰς. Ἀρκεῖ τὸ Παλαιοημερολογητικὸν πρόβλημα. ὅπερ ἐπὶ τόσα ἔτη παραμένει ἄλυτον. Μὴ θέλετε νὰ ἴδωμεν ἄλλας κατατμήσεις. Μὴ θέλετε ἀκόμη νὰ μελαγχολῇ καὶ νὰ ἀγωνιᾷ καὶ νὰ στενάζῃ τὸ πλήρωμα, συγκρίνον τὴν πλήρη συμβιβασμῶν γραμμὴν ἡμῶν πρὸς τὴν ἄκαμπτον σταθερότητα τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Καταργήσατε πᾶσαν ἐπαφὴν πρὸς τοὺς ἀρνητὰς τοῦ κοσμοσωτηρίου Γεγονότος.....»

(Τεῦχος Ἀπριλίου 1958)

Τι ἔχετε νὰ ἀπαντήσετε, κ. Κ. Κούρκουλα ; Ἡμεῖς θὰ ἐπανέλθωμεν ἢ ἐπὶ τῆς ἀπαντήσεώς σας ἢ καὶ ἐπὶ τῆς σιωπῆς σας !

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

Γενομένων ἀρχαιρεσιδῶν, εἰς τὸ Παράρτημα Λαμίας τὴν 4]5]58, ἐξελέγησαν οἱ κάτωθι :

Διοικητικὸν Συμβούλιον

- 1) Ε. Τσῶμος, Πρόεδρος.
- 2) Δ. Ἀποστολόπουλος, Ἀντιπρόεδρος.
- 3) Δ. Καρκάνης, Γεν. Γραμματεὺς.
- 4) Ε. Πιλάτος, Ταμίας.
- 5) Θ. Ἀρχοντῆς, Ἐφορος.

Σύμβουλοι

- 1) Δ. Κωνσταντόπουλος.
- 2) Γ. Καλοπήτας.

Ἀναπληρωματικοὶ

- 1) Γ. Λιόλιος.
- 2) Κ. Παπαϊωάννου.
- 3) Ι. Λεονταρίδης.

Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ

- 1) Δ. Μασούρας.
- 2) Η. Βούγιας.
- 3) Σ. Δούκας.

Εὐχόμεθα ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἐνδυναμῶν αὐτοὺς καὶ δηγῇ εἰς ἔργα ἀγάπης καὶ χριστιανικῆς ὠφελείας, πρὸς δόξαν Θεοῦ, εἰρήνην τοῦ Παραρτήματος, καὶ ἐπιβράβευσιν τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνος.

Ὑπεύθυνος ὁλης Παναγιώτης Ι. Βρετᾶκος
Κάνιγγος 32—Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

«Κήπος Χαρίτων»

Εἰς ὥραϊαν ἐμφάνισιν ὁ εὐλαβὴς διευθυντὴς τοῦ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου «Ἀγιορειτικῆ Βιβλιοθήκη» κ. Σ. Σχοινᾶς ἐξέδωκε τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον περισπούδαστον ἔργον τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου. Δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὁ κ. Σχοινᾶς ὡς Νικοδημιστὴς, ἐξ ἀφορμῆς τῆς εὐλογημένης πρωτοβουλίας του νὰ φέρῃ εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ἔργα τοῦ νεωτέρου αὐτοῦ ἀδάμαντος τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ λάμποντος κλέους τοῦ Ἀγίου Ὁρους, τοῦ ὁσίου Νικοδήμου. Περί τῆς ἀξίας τοῦ ἱεροῦ Νικοδήμου ἀπεφάνθη ὁ Ἐθνομάρτυς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Γρηγόριος Ε', ὅστις ἔγραφε πρὸς τὸν ἀπλοῦν καὶ ἀγιώτατον συγγραφέα: «Γίνωσκε οὖν ἀγαπητέ, ὅτι ἐκ τῆς θεωρίας καὶ μελέτης τούτων, ἡμεῖς μὲν ὠφελήθημεν, τὴν δὲ λογιστὴν Σου ἐμακαρίσαμεν, διὰ τε τὴν δοθεῖσαν σοι χάριν παρὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ τὸν ἔνθεον ζῆλον, ὃν καταβάλλεις εἰς τὴν κοινὴν ὠφέλειαν». Τὸ περιεχόμενον τοῦ βιβλίου ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν ἐννέα ὠδῶν τῆς στιχολογίας. Ἡ ἐρμηνεία εἶναι βαθυστόχαστος ἀλλὰ καὶ ἐκφραστικῶς ἀπλή, ὥστε νὰ κατανοῇται εὐχερῶς καὶ ὑπὸ πεπαιδευμένων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἰδιωτῶν. Τὸ πολύτιμον αὐτὸ ἔργον συμβάλλει καὶ εἰς τὴν κατανόησιν τῶν ὑπερόχων αὐτῶν καὶ θεοπνευστῶν ἔργων, τῶν ὠδῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πνευματικωτέραν συμμετοχὴν τοῦ πιστοῦ εἰς τὴν θείαν λατρείαν, τῆς ὁποίας ἀποτελοῦν μέρη αἱ ἐν λόγῳ ὠδαί. Ἐν παραρτήματι ὁ «Κήπος Χαρίτων» περιέχει μικρὰς ὠφελίμους μελέτας τοῦ Γενναδίου Σχολαρίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Ἰωσήφ Καλοθέτου καὶ τοῦ Πατριάρχου Καλλιότου.

«Ἀπαγορεύει ὁ Ἐκύριος ὅπως οἱ κληρικοὶ προσαγορεύονται πατέρες;» Ἐκδοσις Β' ἐπιτηχημένη.

Ἱεροδιακόνου Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου
Ὁ βαθυστόχαστος καὶ ἐν πανὶ κατηρητισμένος ἱεροδιακόνος Π. Ἐπιφάνιος ἐκυκλοφόρησε εἰς Καλάμας ἀντιστασιακὸν τεῦχος ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον. Τὸ τεῦχος αὐτὸ ὑπὸ μορφήν διαλόγου μεταξὺ ὀρθοδόξου καὶ αἱρετικοῦ ἀνατρέπει τὴν πλάνην τῶν «Εὐαγγελικῶν» καθ' ἣν οἱ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐπιτρέπεται νὰ χαρακτηρίζονται «πατέρες» μὲν κατὰ τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης, ὅπερ φέρουν, «Σεβασμιώτατοι», «Παναγιώτατοι», «Αἰδεσιμώτατοι» κλπ. κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ἱερωσύνης εἰς ὃν εὐρίσκονται. Ἡ μικρὰ αὐτὴ ἀντιστασιακὴ ἀπολογία στηρίζεται ἐξ ὀλοκλήρου ἀγιογραφικῶς καὶ ἀνατρέπει μὲ μεθοδικότητα τὰς «ἀπόψεις» τοῦ προτεστάντου, ὅστις ἐν τῇ ἀνοήτῃ ἐπιμονῇ του καταλήγει εἰς ἀντιφάσεις. Τὸ τεῦχος καίτοι μικρόν, ἀνήκει εἰς τὴν ἀντιστασιακὴν γραμματολογίαν τῶν νεωτέρων χρόνων, ἥτις ὁμολογουμένως εἶναι πενιχρά, διότι σχεδὸν μόνον ὑπὸ τοῦ ἀποθανόντος Νευροκοπίου Γεωργίου ἐκαλλιέργηθη καὶ νῦν ὑπὸ τοῦ εὐλαβεστάτου διακόνου Π. Ἐπιφανίου καλλιεργείται.

Καὶ τὰ δύο ἀνωτέρω βιβλία, ὡς καὶ πολλὰ ἄλλα ὀρθοδόξου περιεχομένου διατίθενται ἀπὸ τὴν «ΠΗΓΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ» Κάνιγγος 32.— Ἀθήναι.
Οἱ Συναξαρισταὶ τιμῶνται 85 ἑκάστος καὶ ὄχι 65 ὡς ἐσφαλμένως ἀνεγράφη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣΑΠΟΥ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

«Ὅτι ὁ ἄλλος δὴ εἶναι ὁ ἐπηγγελμένος Μεσσίας»

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἀλλην δὲ ἀπόδειξιν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ Μεσσίας ἔχομεν τοὺς διαφόρους τύπους τῆς Π.Α. Ὁ Μωϋσῆς ἠλευθέρωσε τὸν ἐκλεκτὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, τοὺς Ἰσραηλίτας, ἀπὸ τὴν δουλείαν τοῦ Φαραῶ. ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔσωσεν ὅλους τοὺς πιστεύοντας εἰς Αὐτὸν, τὸν νέον Ἰσραὴλ, ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ διαβόλου. Οἱ Ἰσραηλίται καταδικάζονται ἀπὸ τὸν Φαραῶ διέβησαν τὴν Ἐρυθρὰν ἀβρόχοις ποσίν, καὶ ἡ Παρθένος Μαριὰμ ἐγέννησεν ἀσπύρος τὸν Ἰησοῦν, ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας. Οἱ Ἰσραηλίται ἐτρέφοντο ἐπὶ 40 ἔτη εἰς τὴν ἔρημον ἀπὸ τὸ μάνα, τὸ ὁποῖον ἦτο ἄρτος οὐράνιος· ἀλλὰ καὶ οἱ χριστιανοὶ τρέφονται ἀπὸ τὸ Σῶμα τοῦ Σωτῆρος, ὁ ὁποῖος λέγει ἐγὼ εἰμὶ ὁ ἄρτος ὁ Ζῶν, ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβὰς· ὁ τρώγων τοῦτον τὸν ἄρτον ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα (Ἰωαν. στ' 51-58). Οἱ Ἰσραηλίται ἐν ἐρήμῳ διψήσαντες καὶ μὴ ἔχοντες ὕδωρ ἐγόγγυζον κατὰ τοῦ Μωϋσέως· ὁ Μωϋσῆς τότε διὰ τῆς ράβδου του κτυπήσας πέτραν ἐξήγαγεν ὕδωρ καὶ ἐποτίσθη ὁ λαός. Ἡ ἀνθρωπότης ὅλη ἐδίψα νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν, ταύτην δὲ ἐδίδασκεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος ὁμιλῶν μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ ἔλεγεν πρὸς αὐτὴν ὅς δ' ἂν πίνῃ ἐκ τοῦ ὕδατος, οὐ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα· ἀλλὰ τὸ ὕδωρ, ὃ δώσω αὐτῷ γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλοιμένου εἰς ζωὴν αἰώνιον (Ἰωαν. δ' 14), ὃ δὲ Ἀπόστολος Παῦλος τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν χαρακτηρίζει ὡς τὴν πέτραν ἐκ τῆς ὁποίας ἔπινον οἱ Ἰσραηλίται τὸ ὕδωρ ἐν ἐρήμῳ λέγων· ἔπινον γὰρ ἐκ πνευματικῆς ἀκολουθοῦσης πέτρας· ἡ δὲ πέτρα ἦν ὁ Χριστός (Α' Κορινθ. ι' 4). Ἐπίσης ὁ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐπὶ σταυροῦ χαλκοῦς ὄφις, πρὸς τὸν ὁποῖον οἱ προσβλέποντες ἐθεραπεύοντο ἀπὸ τὰ φαρμακερὰ δῆγματα τῶν ὄφειων, ὑπεδέχθη τὸν εἰς τὸν Σταυρὸν ἀναρτηθέντα Ἰησοῦν, εἰς τὸν ὁποῖον ὅσοι πιστεύουν θεραπεύονται ἀπὸ τὰ τραύματα τῆς ἁμαρτίας, εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς παρασύρει ὁ διάβολος. Προσέτι, ὁ ἄμνος τὸν ὁποῖον ἐθυσίαζον οἱ Ἑβραῖοι κατὰ τὸ Πάσχα εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀπολυτρώσεως τῶν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἐξεκόνιζεν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν Πάσχα, διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ ἡμᾶς ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ διαβόλου· διὰ τοῦτο δὲ λέγει ὁ ἀπόστολος Πέτρος· «ἐλυτρώθητε τιμῇ αἵματος ὡς ἁμνοῦ ἁμώμου καὶ ἀσπίλου Χριστοῦ» (Α' Πέτρ. α' 19). Τέλος ἡ διαμονὴ τοῦ Ἰωάν· ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους, προσεκόνιζε τὴν τριήμερον ταφὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν τῷ καινῷ μνημείῳ καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν ἐξανάστασιν Αὐτοῦ.

Αἱ προφητεῖαι λοιπὸν καὶ οἱ τύποι τῆς Π.Α. ὅλα ὁμοῦ λαμβάνουν τὴν πραγματοποίησιν ἐν τῶν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν· διὰ τοῦτο τὰ πλήρη τῶν ἐπιζητούντων τὸ φῶς, τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ζωὴν ἀνεγνώρισαν καὶ ἐπίστευσαν εἰς Αὐτὸν ὡς τὸν ἐπηγγελμένον Μεσσίαν.

Παρακλήσεις

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀφελῶς ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ διαφόρους πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ἀποφασίζοντες, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι τὰς συνδρομὰς ἡμῶν. Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες ἐπιστάγας καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσιν ἐπιστάντες τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ.

Ἔδρα ἐν Ἀθήναις

Κάνιγγος 32

Πρὸς

«Ἀπαντα τὰ Ἡμέτερα ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα
ἡαραρτήματα, Ἐνορίας Ἀθηνῶν, Ἡε-
ραιῶς καὶ Ἡεριχώρων.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Ἐπικαλούμενοι τὴν εὐλογίαν τοῦ Κυρίου ἐφ' ὑμᾶς εὐχόμεθα εἰρήνην εἰς τὰς ψυχὰς ὑμῶν καὶ κατὰ Θεὸν εὐτυχίαν εἰς τὰς οἰκογενεῖας ὑμῶν.

Διὰ τῆς παρούσης ἡμῶν ἐγκυκλίου ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ σοβαροτάτου θέματος τοῦ σχετιζομένου μετὰ τὴν εὐπρεπὴ καὶ συνεσταλμένην ἐμφάνισιν τῶν γυναικῶν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Μία παγὶς τῆς διαφθορᾶς καὶ ἔνα ὄπλον τοῦ Διαβόλου εἶναι ἡ ἀναιδὴς καὶ προκλητικὴ ἐμφάνισις τῶν γυναικῶν. Ἐπικαλοῦνται συνήθως ὡς ἐπιχείρημα τῆς ἀθλιότητος αὐτῆς οἱ ὁπαδοὶ τοῦ ἀχαλινώτου μοναχισμοῦ, τὴν ταλαιπωρίαν τοῦ σώματος ἀπὸ τὸν καύσωνα. Οὐδὲν ἀφελέστερον τούτου· διότι ἀφ' ἑνὸς ὁ εἰς τὴν αὐτὴν ἔντασιν καύσων δὲν ἠνόχλησε τὰς παλαιὰς καὶ εὐσεβεῖς ἐκεῖνας ἑλληνίδας, αἵτινες ἐτίμησαν διὰ τῆς σεμνότητός των τὴν ἑλληνικὴν οἰκογένειαν, ἀφ' ἑτέρου δὲν ἐνοχλεῖ χιλιάδας ἐναρέτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἐνδυσόμενων σοβαρῶς καὶ ἀξιοπρεπῶς. Ἡ βαθυτέρα αἰτία τῆς προκλητικῆς αὐτῆς γυμνότητος εἶναι ἀναμφισβητήτως τὸ σαρκολατρικὸν φρόνημα τῆς ἐποχῆς μας καὶ τοῦ ὁποῦ καρποὶ εἶναι ὁ γυμνισμός, ἡ πορνεία, ἡ μοιχεία καὶ πλῆθος ἄλλων ἀκατανομάστων ὀργῶν, ἅτινα «αἰσχρὸν ἐστὶ καὶ λέγειν». Τὸ φρόνημα αὐτὸ ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ ἐξ Εὐρώπης ἐπερχομένη ἐβραϊομασσονία, ἐπιδιώκουν τὴν ἀποκτήνωσιν τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν διάβρωσιν τῶν ὠραίων καὶ ἀθανάτων ἀρχῶν τῆς Ἠθικῆς αὐστηρότητος, δι' ὧν ἐχαλουχήθησαν καὶ ἐμεγαλουργήσαν χιλιάδες ἑλληνικῶν γενεῶν. Καὶ τῆς ἐσκεμμένης αὐτῆς συνωμοσίας ἄλλαι μὲν ἑλληνίδες πίπτουν θύματα ἀφελείας, διὰ νὰ μὴ χαρακτηρισθῶσιν «ὀπισθοδρομικαί», ἄλλαι πάλιν εὐρίσκουν ἀφορμὴν νὰ ἐκδηλώσουν τὴν ψυχικὴν των δυσωσίαν.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Τὸ σῶμα ἡμῶν, ὅπερ ἐτίμησε ὁ Κύριος διὰ τῆς Γεννήσεως καὶ ἐδόξασε διὰ τῆς Ἀναλήψεώς Του, ἀποτελεῖ ναὸν Θεοῦ ζῶντα. Ὁφείλομεν λοιπὸν αὐτὸν τὸν Ναόν, νὰ μὴ τὸν ἐκθέτωμεν εἰς φιλήδονον καὶ πορνικὴν περιέργειαν, οὔτε δι' αὐτοῦ νὰ σκανδαλίζωμεν ἀδυνάτους συνειδήσεις.

Πρὸς τοῦτο

Καλοῦμεν τὰς γυνεῖς Ὁρθοδόξους Ἑλληνίδας, νὰ διαφυλαχθῶσιν ἀπὸ τοῦ μiasμα αὐτοῦ τῆς ἀνηθικότητος καὶ νὰ ἐμφανίζονται μετὰ σεμνότητα καὶ κοσμιότητα.

Καλοῦμεν τοὺς γονεῖς, νὰ μὴ ἐπιτρέπουν εἰς τὰς θυγατέρας των μικτὰ λουτρά καὶ ἐμφανίσεις προκλητικὰς καὶ φιλοσάρκους.

Καλοῦμεν τοὺς ἐφημέριους, νὰ νουθετοῦν πα-

τρικῶς καὶ μετ' εὐπρεπείας διὰ τὸν τεράστιον κίνδυνον ἐκ τῆς προκλητικῆς ἐμφανίσεως τῶν γυναικῶν.

Εἰς τοὺς ἡγουμένους καὶ ἡγουμένας μονῶν ἐντελλόμεθα, νὰ μὴ ἐπιτρέπωσι τὴν εἴσοδον εἰς γυναίκας καὶ ἄνδρας ἀναιδῶς ἐνδεδυμένους.

Ἐπίσης οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ ἐπίτροποι μετὰ χριστιανικὴν λεπτότητα καὶ εὐγένειαν νὰ συνιστῶσιν εὐπρεπὴ καὶ κοσμίαν ἐμφάνισιν κατὰ τὴν ὥραν τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν, ἀποφεύγοντες ὁμῶς φωνασκίας καὶ ἐν λόγῳ ἀπρεπείας.

Ὡσαύτως οἱ ἐφημέριοι νὰ μὴ μεταλαμβάνωσιν γυναίκας ἀσέμνως ἐνδεδυμένας ἢ ἐψηθιωμένας (βαρμμένας), ἀλλὰ ἡσύχως καὶ χαμηλοφῶνως νὰ ὑποδεικνύωσιν εἰς αὐτάς τὰ δέοντα.

Ἀπαντες ὀφείλομεν νὰ πολεμήσωμεν τὸν ἐπικίνδυνον αὐτὸν ἐκτροχιασμὸν τῶν ἡθῶν καὶ νὰ προστατεύσωμεν τὸν τόπον μας ἀπὸ τὴν δηλητηρῶδη κόπρον τοῦ Δυτικοῦ πολιτισμοῦ.

Τὰ ἰδανικά, τῶν ὁποίων τὴν διάσωσιν διακηρύσσομεν εἶναι ἡ σεμνότης, ἡ σωφροσύνη, ἡ ἠθικὴ.

Ἐν τῇ ἐλπίδι τῆς ὑπακοῆς ὅλων τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων Ἑλληνίδων διατελοῦμεν μετὰ διαπύρων πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν

Ἐντολῇ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς

ὁ Πρόεδρος

ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. ΑΚΑΚΙΟΣ ΠΑΠΑΣ Ἀρχιμ. ΧΡΥΣ. ΚΙΟΥΣΗΣ

Κυριακὴ Εἰς Ἰουνίου

Ἡ Μεγάλῃ Λαχειοφόρος Ἀγορὰ τῆς Ἐνώσεως Ὁρθοδόξων Κυριῶν Ἀθηνῶν— Πειραιῶς «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια», εἰς τὴν αἵθουσαν «Πάλλας» (Πασαλιμάνι Πειραιῶς) Βασ. Σοφίας 154.

ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΜΗ ΛΕΙΨΗ

Ἀπὸ τὴν Πανήγυριν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Τριάδος τοῦ χωρίου Μπάλλα Ἀττικῆς

ΑΦΙΞΙΣ ΠΡΩΤΟΣΥΓΓΕΛΛΟΥ Γ.Ο.Χ. ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Κατ' αὐτὰς ἀφίχθη ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Πέτρος Ἀστυφίδης, Πρωτοσύγγελλος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀμερικῆς. Εἰς τὴν σύσκεψιν τῆς παρελθούσης Τρίτης τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς προσήλθε, γενόμενος δεκτὸς

ὑπὸ τῶν πατέρων καὶ ἀντήλλαξε σκέψεις μετ' αὐτῶν. Τὸν ἀφιχθέντα κληρικὸν χαιρετίζει τὸ περιοδικὸν μας, τοῦ ὁποῦ ὑπῆρξε κατὰ τὸ παρελθὸν συνεργάτης.

Κατωτέρω δημοσιεύομεν φωτογραφίαν ἀπὸ τὴν ἐν Ἀμερικῇ δράσιν του.

Ὁ Πρωτοσύγγελλος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀμερικῆς Ἀρχιμανδρίτης κ. Πέτρος Ἀστυφίδης περιτοχιζόμενος ἀπὸ ἐκλεκτὰ μέλη τοῦ Παγχαϊκοῦ Συλλόγου, ἔμπροσθεν τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Ἁγίας Μαρκέλλης.

(Ἡ λεζάντα εἶναι ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ εἰς ᾧ δημοσιεύεται)

Ἱστορικὴ Ἐπιφυλλίς

29 ΜΑΪΟΥ

Μία ἡμερομηνία ἀρκετὰ σημαντικὴ εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦ ἔθνους. Ἡ ἡμερομηνία αὕτη φέρει εἰσέτι εἰς τὰς ἀκοὰς μας τὰς ἀπαισίας λαχὰς τῶν νικητῶν ὀθωμανῶν, τὰς ἡρωϊκὰς προτροπὰς τοῦ ἀνθισταμένου μέχρις ἐσχάτων μαρτυρικοῦ αὐτοκράτορος, τὰς ἀπέλπιδας ἱεσείας τοῦ ἀπεγνωσμένου λαοῦ τῆς βουλγαρίας καὶ πρὸ παντὸς τὸν συντριπτικὸν θόρυβον ἐκ τῆς πτώσεως τοῦ ὑπερτάτου κέντρου τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ ἡμερομηνία αὕτη ἐξηφάνισε ἱστορικῶς τὴν Βυζαντινὴν αὐτοκρατορίαν ἀνέστησε ὅμως ἐκ τῆς τέφρας καὶ τῶν ἐρειπίων τὸ νεώτερον ἔθνος τῶν Ἑλλήνων μὲ

τὸ ἰδικὸν του χρῶμα. Ἡ ἡμερομηνία αὕτη γίνεται πρόξενος πολλῶν σκέψεων, πολλῶν στοχασμῶν, περιβαλλομένων μὲ τὸ πένθιμον πλαίσιον τῆς λύπης ὡς Ἑλλήνων, διότι ἀπωλέσαμεν ὄχι ἓνα γεωγραφικὸν τόπον, ἀλλὰ μίαν πνευματικὴν περιοχὴν, ἓνα συμβολισμόν. Καὶ κατ' ἀρχὴν ἀναζητοῦμεν τὰ αἷτια τῆς πτώσεως αὐτῆς. Θὰ ἀπαριθμήσωμεν μερικὰ αἷτια, τὰ κατὰ τὴν γνώμην μας κυριώτερα, διὰ νὰ συναποκομίσωμεν τὰ ἐκ τῆς ἱστορίας πολὺτιμα διδάγματα.

Ἡ πτώσις τῆς Κων(σταντινου)πόλεως ὑπῆρξε ἀποτέλεσμα τῆς διαφθορᾶς τῶν χαρακτήρων καὶ τῆς ἠθικῆς

κρίσεως. Ἀναφέρουν οἱ ἱστορικοί, ὅτι, ὅταν παρέλαβε τὴν Κων)πολιν ὁ τελευταῖος μαρτυρικός αὐτοκράτωρ Κων)νος Παλαιολόγος, τὸ ταμεῖον ἦτο κενόν. Ἐξήτησε λοιπὸν τὴν συνδρομὴν τῶν πλουσίων. Ὅλοι ἐπεκαλέσθησαν πτωχίαν καὶ οὐδείς ἀντεπεκρίθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ αὐτοκράτορος, ἐνῶ οἱ πάντες ἔκτεινον διορόφους καὶ τριορόφους οἰκίας! Ἀπὸ τὴν στιγμήν, ποῦ οἱ πολῖται παύουν νὰ σκέπτονται τὰς πρὸς τὴν πολιτείαν ἠθικὰς τῶν ὑποχρεώσεις, ἐξέλιπε ἤδη ἡ βαθυντέρα σχέσις, ἣτις συνέχει καὶ συγκρατεῖ τὴν κοινωνικὴν ὁμάδα.

Τὸ φρόνημα τῶν κατοίκων τῆς Κων)πόλεως εἶχε ἐπικινδύνως ἐξασθενήσει ἀφ' ἑνὸς μὲν λόγῳ τῶν σφοδρῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐρίδων διὰ τὴν ἑνωσιν Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἀφ' ἑτέρου καὶ λόγῳ τῆς οργανωμένης πολεμικῆς δράσεως τῆς Δύσεως ἐναντίον τοῦ Βυζαντίου. Πολὺ πρὶν τῆς παταγώδους ἀλώσεως τοῦ 1453 ὑπὸ τῶν Τούρκων, προηγήθη ἡ ἄλωσις τῆς Κων)πόλεως ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων. Χριστιανοὶ, φέροντες ὡς ἐμβλημα τὸν Σταυρόν, προσέκλεισαν ἀφαντάστους φοικαλεόνητας εἰς τὸ Βυζάντιον, ὥστε νὰ καλλιεργήσουν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Βυζαντινῶν τὴν βαθυντέτην πρὸς τὴν Δύσιν ἀποστροφὴν. Ἡ δύσις πάλιν ἔβλεπε τὸ Βυζάντιον ὡς ἐπικινδύνον ἀντίπαλον καὶ ἴσως-ἴσως ἐχαίρετο διὰ τὸν ἐπικείμενον ἱστορικὸν τοῦ θάνατον. Ἡ ἀριστοκρατία τοῦ Βυζαντίου ἐρωτοτροποῦται μετὰ τὸ Βατικανόν, διὰ νὰ διασώσῃ τὰ πλούτη τῆς καὶ τὴν κοινωνικὴν τῆς θέσιν· ὁ λαὸς ὅμως ἠσθάνετο βαθεῖαν ἀπέχθειαν πρὸς τὸν Πάπαν, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει ἀσυνείδητον ἔμπορον τῆς ἱστορικῆς του ἀθλιότητος. Καὶ αὕτη ἀκριβῶς ἡ κατάστασις ἐπέφερε τὴν τραγικὴν διάστασιν μεταξὺ τῶν κοινωνικῶν τάξεων τοῦ Βυζαντίου εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἡ μὲν ἀριστοκρατία νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν διασφάλισιν τῶν ἀγαθῶν τῆς, ἀδιαφοροῦσα διὰ τὴν τύχην τοῦ συνόλου, ὁ δὲ λαὸς νὰ διακατέχηται ζωηρῶς ἀπὸ τὴν φοβίαν τῆς προδοσίας τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπὸ τῶν κρατούντων καὶ νὰ δυσπιστῇ πρὸς ὅλας τὰς ἐπιδιώξεις των. Ὡς πάντοτε συμβαίνει ἡ ἀριστοκρατία εἴτε τοῦ πνεύματος εἴτε τοῦ πλούτου πλεοδοτοῦσα εἰς ἐκκλησιαστικὰς καινοτομίας δὲν ἐνδιεφέρετο, ἐὰν θὰ ἐμνημονεύετο ὁ Πάπας ὑπὸ τοὺς θόλους τῆς Ἀγίας Σοφίας ἢ Ὁρθόδοξος Πατριάρχης ἢ ἐὰν κατὰ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως θὰ ἀνεφέρετο καὶ τὸ αἱρετικὸν Filioque. Ἀπ' ἐναντίας ὁ λαὸς ἀπολυνθεῖ μετὰ ζήλου τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, ὡς διεμέμφετο αὐτὴν εἰς τὴν συνείδησιν του ἡ ἱστορία καὶ ἡ παράδοσις, δὲν ἠνείχτο οὐδεμίαν παρέκκλισιν. Βλέπων δὲ τὸ συμβιβαστικὸν πνεῦμα τῶν μορφωμένων του καὶ τῶν ἡγετῶν του, τοὺς ἔβλεπε ὡς φοβεροὺς ἐχθροὺς πολὺ πᾶν φοβεροῦς ἀπὸ τοὺς στρατοπεδεύσαντας ἤδη εἰς τὴν Ἀνδριανούπολιν Τούρκους τοῦ Μωάμεθ. Αὕτη ἡ ψυχολογία τῆς μάξης ἐπηρέασε ἐπικινδύνως τὸ ἀγωνιστικὸν φρόνημα τῶν πολιορκημένων.

Τίς ἵπταται ὅμως δι' αὐτό;

Ἀσφαλῶς ἡ ἀσυνείδητος καὶ διεφθαρμένη Δύσις, ἣτις ἐπιστρατεύσασα τοὺς νεωτερίζοντας ἢ καὶ καινοτόμους τοῦ Βυζαντίου ἐπέτυχε τὴν διάσπασιν τοῦ Βυζαντινοῦ λαοῦ καὶ τὴν διάβρωσιν τοῦ πνεύματος τῆς ἐνότητος, τῆς ὁποίας τὰ ἰσχυρὰ θεμέλια

εἶναι πάντοτε ἡ αὐτὴ ὀρθόδοξος πίστις καὶ λατρεία.

Βεβαίως δὲν ἀρνούμεθα, ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλα αἷτια προκαλέσαντα τὴν πτώσιν τοῦ Βυζαντίου· αὐτὰ ὅμως εἶναι δευτερεύοντα καὶ ἐπουσιώδη.

Ἡ θλιβερὰ ἐπέτειος τῆς ἀλώσεως, ἡ 29 Μαΐου εἶναι ὁ αἰώνιος καὶ ἔγκυρος δείκτης τῆς σταθεράς καὶ ἀναλλοιώτου, τῆς συστηματικῆς καὶ συγκεκριμένης ἐχθρότητος τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Δυτικοῦ ἐν γένει Πνεύματος πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολὴν καὶ τὸ θεσπέσιον αὐτῆς ἐγκαλωπίσμα τὸν Ἑλληνηκὸν λαόν.

Ἐνα μεγάλο τέκνον τῆς Δύσεως, ὁ Στ. Τοβιάχ γράφει σχετικῶς «Τὴν ἄλλη μέρα, οἱ ἐργάταις διατάχθησαν νὰ ἐξαφανίσουν ὅλα τὰ σύμβολα τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Καταστρέφουν τὸ ἱερό, σοβατίζουσιν τὴς θρησκευτικὰς παραστάσεις ποῦ εἶχαν γίνῃ με μωσαϊκά, καὶ ὁ Σταυρός, ποῦ δέσποζε στὴν Ἀγία Σοφία, καὶ ἄλλων χίλια χρόνια τὰ μπράτσα του γιὰ ν' ἀγκαλιάσῃ τὸν πανανθρώπινο πόνο, γκρεμίζεται με πάλαιον. Ὁ κρότος ποῦ ἔκανε πέφτοντας, ἀντηχεῖ σ' ὅλη τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πολὺ μακρύτερα ἀκόμα. Μετὰ τὴν πτώσιν του ἀνατριχιάζει ὁ λόκληρος ἡ Δύσις. Ἡ εἰδησις αὕτη εὐρίσκει τρομερὴ ἀπήχησιν στὴ Ρώμῃ, στὴ Γένοβα, στὴν Βενετία καὶ ἐξαπλώνεται σὰν ἀπειλητικὴ βροντὴ πᾶνω ἀπὸ τὴν Γαλλίαν καὶ Γερμανίαν. Ἡ Εὐρώπη βλέπει τρέμοντας πῶς μετὰ τὴν ἔνοχον ἀδιαφορίαν τῆς, εἰσέβαλε στὸ ἔδαφός της μιὰ δύναμις καταστροφικὴ, μιὰ δύναμις, ποῦ θὰ παραλύσῃ τὴν ἰσχύν τῆς γιὰ πολλοὺς αἰῶνες.

Ἀλλὰ στὴν ἱστορία, ὅπως καὶ στὴν ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, ἡ λύπη δὲν ἐπανορθώνει τὴν ἀπώλεια μᾶς στιγμῆς καὶ χίλια ἔτη δὲν μποροῦν νὰ ἐξαγοράσουν μιὰ ὥρην ἀμελείας» (ἀπὸ τὸ βιβλίον Μεγάλες στιγμὲς τῆς ἀνθρωπότητος).

Ἄς προσέξουν τὰ διδάγματα αὐτὰ τῆς ἱστορίας οἱ νεοέλληνες, ποῦ χάσκουν ἔμπροσς εἰς τὴν Δύσιν καὶ τὰ τέκνα τῆς, τὸν Παπισμὸν καὶ τὸν Προτεσταντισμὸν.

Η

ΠΗΓΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ἀναγγέλλει εὐχαρίστως ὅτι ἐκδίδει

ΟΜΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΠΗΓΑ

(εἰς πρώτην ἔκδοσιν)

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΠΗΓΑΣ

Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ Κων)πόλως

Μαχητῆς Ὁρθοδοξίας (1580—1601)

Προεσιπράττονται συνδρομαὶ

Ἄς μὴ χάσῃ κανεὶς τὴν εὐκαιρίαν

Πηγὴ Ὁρθοδόξου Βιβλίου: Κάνιγγος 32

Ἀ θ ἡ ν α ι

Ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τῆς Ἀγίας Γραφῆς

«Ἡ ΕΛΠΙΣ ΟΥ ΚΑΤΑΙΣΧΥΝΕΙ»

(Ῥωμαίους Β' Η-ΙΟ)

Τὸ ἀποστολικὸν αὐτὸ ἀνάγνωσμα θὰ τὸ ἀκούσουν οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ τὴν Γ' Κυριακὴν τοῦ Ματθαίου, ἥτοι τὴν 22(6)1958. Εἰς αὐτὸ δὲ Μέγας τῶν Ἐθνῶν ἀπόστολος Παῦλος μεταξὺ ἄλλων συνιστᾷ, ὅτι πρέπει νὰ καυχώμεθα διὰ τὰς θλίψεις, ἐπεὶ δὴ αἱ θλίψεις γιγαντῶνουν τὴν ὑπομονήν, ἡ ὑπομονὴ πάλι μᾶς καθιστᾷ δοκίμους, δηλαδὴ δοκιμασμένους Χριστιανούς καὶ αὐτὴ ἡ δοκιμὴ μετὰ τὴν σειρά τῆς κάνει ζωντανὴν τὴν ἐλπίδα. Ἡ ἐλπίδα ποτὲ δὲν ντροπιάζει τὸν ἄνθρωπον, διότι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πραγματοποιεῖ τὰς κατὰ Θεὸν ἐλπίδας του.

Εἰς τοὺς στοχασμοὺς αὐτοὺς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὑπάρχουν ὑπέροχοι ἀλήθειαι, χρήσιμοι καὶ ἀπαραίτητοι διὰ τὴν ζωὴν μας.

Τὴ περίεργον πρᾶγμα, ἡ θλίψις νὰ εἶναι πηγὴ καυχήσεως; Νὰ καυχώμαι διὰ τὰς θλίψεις μου; Μὰ διὰ ποίας θλίψεις; Θλίβομαι, ὅταν δὲν ἔχω ἄφθονα τὰ ὕλικά μέσα, διὰ νὰ διέλθω μίαν ἀνετον ζωὴν· θλίβομαι, ὅταν δὲν κατορθῶνω νὰ ἐδικηθῶ τὸν ἔχθρόν μου· θλίβομαι, ὅταν β' ἐπὶ τὸν συνάνθρωπόν μου νὰ εὐτυχή· θλίβομαι διὰ πλῆθος ἐτεροκλήτων πραγμάτων, μετὰ ὕλκων περιεχόμενον, μετὰ οὐδεμίαν ἀξίαν, πραγμάτων ἐπονειδίστων μερικῆς φορῆς! Ἡ θλίψις λοιπὸν ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων, δύναται νὰ ἀποτελῇ καύχημα καὶ πραγματικότητα ἐπαινετὴν; Ἀσφαλῶς ὄχι!

Τότε περὶ ποίας θλίψεως ὁμιλεῖ; Τῆς θλίψεως ἐκείνης, ἡ ὁποία γεννᾶται εἰς τὴν ψυχὴν μας μετὰ τὴν διὰ πίστεως δικαιοσύνην μας. Ἐφ' ὅσον δηλαδὴ διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς Χάριτος τῆς Ἐκκλησίας ἀπέκτησα τὴν πανέντιμον ιδιότητα τοῦ κατὰ χάριν υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, θὰ πρέπει νὰ ἀναμένω τὴν σφοδρὰν ἐπίθεσιν τοῦ Διαβόλου, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπιστρατεύσῃ ὅλα τὰ μέσα, διὰ νὰ με μετακινήσῃ ἀπὸ τὸ ἔδαφος τῆς σωτηρίας.

Θὰ με εἰρωνευθοῦν οἱ ἄνθρωποι, θὰ με συκοφαντήσουν, δὲν θὰ με νοιώσουν οἱ συγγενεῖς μου, ἡ οἰκογένειά μου, καὶ τὸ πλῆθος αὐτῶν ἀντιθέσεων εἶναι φυσικὸν νὰ ἐπιφέρῃ μίαν θλίψιν. Ἐκτὸς ὅμως αὐτῆς τῆς πηγῆς τῆς θλίψεως, καθ' ὅσον θὰ προάγωμαι εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν, ἐπὶ τοσούτον καὶ θὰ λυποῦμαι διὰ τὰς ἀδυναμίας μου, τὰ ἐλαττώματά μου, ὅχι μόνον τὰ παρ' ἐντα, ἀλλὰ καὶ τὰ παρελθόντα. Ἀλλὰ καὶ ἀκόμη περισσότερον· θὰ θλίβομαι, θὰ πονῶ διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου, αἱ ὁποῖαι ἀπομακρύνουν τὰς ἀθανάτους ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τὴν μόνην πραγματικότητα, τὴν πνευματικὴν σωτηρίαν. Αὐταὶ λοιπὸν αἱ θλίψεις συνιστοῦν ἐπαινετὴν πραγματικότητα, τὴν ὁποίαν ἐμακάρισε ὁ Κύριος εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλίαν «Μακάριοι οἱ πενθεῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται». Καὶ πηγὴ τοιούτων θλίψεων εἶναι αὐτὴ αἴτις ἡ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου πορευομένη κοινωνία. «Ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτ' ἄνθρωπος ἔξεται» ἐτόνισε ὁ Κύριος, διὰ νὰ διαλύσῃ πᾶν ἔχνος ψευδαισθήσεως.

Ἡ τοιαύτη ὁμως θλίψις ἀσκεῖ τὸν ἄνθρωπον

εἰς τὴν ὑπομονήν. «Ὀχι εἰς τὴν παθητικὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ζωῆς, ἀλλὰ εἰς τὴν γενναίαν ἐγκαρτέρησιν τῶν θλίψεων. Ὑπομονή, δηλαδὴ ἐπιστράτευσις ὅλης τῆς ὑπαρχούσης ποσότητος ψυχραιμίας, ὥστε νὰ μὴ με κλονίσῃ τίποτα. Ὁ ὠκεανὸς αὐτὸς τῆς ὑπομονῆς, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλεται εἰς τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς, δὲν δύναται νὰ ἐκπηγάσῃ ἐκ τῆς ψυχῆς, τῆς δειλῆς καὶ κουρασμένης ψυχῆς. Εἶναι καρπὸς τοῦ Οὐρανοῦ, εἶναι εὐλογία τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ἡ ὑπομονὴ αὐτὴ δὲν ἀποκτάται διὰ φιλοσοφικῆς ἀγωγῆς, οὔτε διὰ ξηρᾶς μελέτης· ἡ ὑπομονὴ αὐτὴ εἶναι συνέπεια συνεχοῦς ἐνατενίσεως τῆς ψυχῆς πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ὡς πότε θὰ κάνω ὑπομονήν;

Γιατί ὁ Θεὸς δὲν με ἀκούει;

Κουράστηκα πιά!

Εἶναι φράσεις, ποὺ ἀποδεικνύουν, ὅτι ἡ ψυχὴ δὲν ἔχει ἀκόμη ἀποκαταστήσῃ ἐπαφὴν μετὰ τὸ Κέντρον Ἀνεφοδιασμοῦ. Εἶναι φράσεις διὰ τὰς ὁποίας ἀξίζει ἡ ἐπίκλησις τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν Πέτρον «Ὁλιγόπιστε εἰς τί ἐδίστασας»;

Ἡ γενναία καὶ ἀγόγγυστος ἐγκαρτέρησις τῶν θλίψεων τοῦ βίου, ἡ ὑπομονὴ, καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον δοκιμασμένον Χριστιανόν· ὅπως θὰ ἐλέγαμε, τὸν ἔψησε στὸν ἀγῶνα! Ὅπως ἀκριβῶς ἡ ὑπομονὴ τοῦ μαθητοῦ, τὸν καθιστᾷ κατηρητισμένον ἐπιστήμονα, ὅπως ἡ ὑπομονὴ τοῦ μαθητευομένου τεχνίτου, τὸν καθιστᾷ πεπειραμένον τεχνίτην, οὕτω καὶ εἰς τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας, ἡ ὑπομονὴ καθιστᾷ τὸν Χριστιανὸν τέλειον. Διὰ τῆς ὑπομονῆς ἐφάνη ἀνώτερος ἀπὸ τὰς συμβατικότητας τῆς ζωῆς, ἀπὸ τὰ φοβερά τοῦ βίου, ἀπὸ τὰ θλίβερά περιστατικά.

Ὁ Ἀβραάμ εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ ἀκούσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴ καμφθῇ ἀπὸ τοὺς θρήνους τῆς Σάρρας, νὰ ὀδηγήσῃ τὸ παιδί του εἰς τὸν τόπον τῆς θυσίας, νὰ κρατήσῃ τὴν μάχαιραν γιὰ νὰ κατασφάξῃ τὸν μονογενῆ καὶ τὸ θεμέλιον τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἡ ὑπομονὴ αὐτὴ τὸν κατέστησε τέλειον καὶ ὁλοκληρωμένον. Δὲν εἶχε ἀνάγκην ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν ὑπομονὴν τοῦ Ἀβραάμ· ἡ ὑπομονὴ ὠφέλησε τὸν Ἀβραάμ.

Μιὰ τέτοια δοκιμασμένη ὑπομονὴ γίνεται τὸ ἀδιάσειστο θεμέλιον τῆς ἐλπίδος.

Τὸ κουράγιο τῆς ὑπομονῆς εἶναι ἡ ἐλπίδα. Ἡ ἐλπίδα ὅμως, ποὺ δὲν στηρίζεται στὴν πιθανότητα τῆς αἰσίας ἐκβάσεως τῶν προσδοκωμένων· ἡ ἐλπίδα, ποὺ στηρίζεται εἰς τὴν ἀπόλυτη βεβαιότητα τῆς ἱκανοποιήσεως τοῦ ἐπιζόμενου.

Ἡ ἐλπίδα, ποὺ μοιάζει ὅχι μετὰ τὴν προσδοκίαν τῆς κληρώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ λαχείου μου, ἀλλὰ ποὺ εἶναι ἡ ἴδια ἡ πεποίθησις τοῦ μικροῦ παιδιοῦ στὴν ἀγάπην τῆς μητέρας του.

Τέτοια ζωντανὴ ἐλπίδα χαλυβδώνει ἡ ὑπο

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Καὶ πάλιν τὸ Πατριαρχεῖον

Κατὰ δημοσιογραφικὰς πληροφορίας ὁ περίσεμνος θρόνος τῶν Χριστοπτόμων, Γρηγορίων, Φωτίων κλπ., τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, γίνεται καὶ πάλιν ἀντικείμενον πολεμικῆς τοῦ Τουρκικοῦ σωβινισμοῦ, ὅστις τὴν φορὰν αὐτὴν ἀπαιτεῖ τὴν ἀπομάκρυνσίν του ἐκ τοῦ τουρκικοῦ ἐδάφους. Δὲν γνωρίζομεν τὰς νομικὰς θέσεις, δι' ὧν θὰ ἀντιμετωπισθῇ ἡ ὑποπόσκουσα πολεμικὴ. Ἐν μόνον μετὰ βαθυτάτης λύπης διαπιστώνομεν ἂν ἡ δυτικὸπλητος κεφαλὴ τοῦ Θεοκλήτου Φαρμακίδου δὲν διέπραττε τὸ ἀνοσιούργημα τῆς κατατίσεως τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς ἔθνη καὶ ἑκκλησίας καὶ παρέμενε ὑπεράνω τῶν κρατικῶν ὁρίων τῶν ὀρθοδόξων λαῶν ἡ Ἐκκλησία των, ἀσφαλῶς καὶ ἡ θέσις τοῦ Πατριαρχείου θὰ ἦτο ἰσχυροτέρα, διὰ δι' αὐτὸ θὰ ἐνδιεφέροντο ΑΠΑΝΤΕΣ Οἱ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΛΑΟΙ καὶ ἴσως—ἴσως ἡ Κωνσταντινὴ ἐξελίσσεται εἰς παντοδύναμον ἐκκλησιαστικὸν κέντρον, ἐξασφαλίζον πιθανῶς ὡς ἐκ τῆς θέσεώς της καὶ τὴν εἰρήνην.

Δύναται λοιπὸν νὰ καυχᾶται ἡ Ἑβραϊομασονία καὶ ὁ προτεσταντισμὸς διὰ τὸ ἔργον τοῦ τέκνου των Θεοκλήτου Φαρμακίδου!

Γενικὴ Συνέλευσις μελῶν «Παναγίας Ὁδηγητρίας»

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἐγένετο ἡ ἐτήσια Γενικὴ Συνέλευσις τῶν μελῶν τῆς φιλανθρωποῦ ἀδελφότητος Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων «Παναγίας Ὁδηγητρίας». Κατ' αὐτὴν προσήλθον ἀρκεταί, ὥστε νὰ γερῇ ἀσφυκτικῶς ὁ χώρος. Σημειοῦμεν ἰδιαιτέρως, ὅτι παρετηρήθη ὑποδειγματικὴ τάξις καὶ εὐπρέπεια. Ἐγένετο ὁ ἀπολογισμὸς καθ' ὃν ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» ἐξήσκησε τὸ ἔργον τῆς ἀγάπης εἰς ἀρκετὰ μεγάλην περιοχὴν, φανερὰ ἀγῶγος εἰς πολλοὺς δεομένους, ἀσθενεῖς, ἀπόρους, ὁρφανὰ ὁ λάμπων μαγαρίτης τῆς δρασσεώς της ὑπῆρξε ἡ διοργάνωσις τῶν παιδικῶν κατακνηνώσεων δι' ἄπορα παιδιὰ τῶν Κατηχητικῶν μας εἰς Βαρυμπόμπην.

Ἡ ἐγκύκλιος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τὸ ἄσπερνον

Εἰς ἄλλην σελίδα δημοσιεύομεν ἐμπνευσμένην ἐγκύκλιον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Ἐπιτροπῆς σχετικῶς μετὰ τὴν ἀνάγκην τῆς σεμνότητος καὶ εὐπρεποῦς ἐμφανίσεως τῶν γυναικῶν. Εἶναι πράγματι καιρὸς νὰ γίνῃ ἀνάληψις, δι' ἣ ἐμφάνις τῶν γυναικῶν δίδει τὸ μέτρον τῆς πνευματικότητος καὶ εὐσεβείας αὐτῶν καὶ ὅτι κυρίως θὰ πρέπει νὰ καταπολεμηθῇ μετ' ἀνανακτίσεως ἡ γυναικεία, ἥτις πολλαπλασιάζει τὸ σκάνδαλον, καθιστᾷ τὸ σῶμα ὄργανον τῆς ἁμαρτίας καὶ συντριβεῖ τὴν γυναικεῖαν ἀξιοπρέπειαν. Τὸ σύνθημα ἂς εἶναι: Ἀπλὴ ἐμφάνις διὰ σεμνῆς περιβολῆς!

μονή, ἡ δοκιμασμένη πίστις.

Ἀγαπήτοι ἀναγνώσται,

Τὸ χρῶμα τῆς πνευματικῆς ζωῆς εἶναι ἡ θλίψις· εἶναι ἡ ἀπόδειξις καὶ τὸ μέτρον τῆς σχετικότητος, ποὺ κυβερνᾷ τὰ ἐγκόσμια. Τόπος καὶ κατάστασις ζωῆς χωρὶς θλίψιν δὲν ὑπάρχει. Ὀπλίσου λοιπὸν μὲ γενναία καὶ ἡρωϊκὴ ἐγκαρτέρησι, διὰ νὰ μὴ σὲ κλονίσῃ ἡ θλίψις. Γενάντωσε τὴν ἐλπίδα Σου, ὅτι ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ σὲ συντροφεύει. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ τοῦ Θεοῦ δὲν σοῦ προσφέρει τὴν θλίψιν γιὰ νὰ σὲ ποιεῇ σοῦ χαρίζει τὴν ὑπομονήν, γιὰ νὰ νικήσῃς.

Πρέπει νὰ νικήσῃς καὶ μπορεῖ νὰ νικήσῃς!

Κίνησις Ἱερέων καὶ Θεολόγων

Ὁ ἀκαταπόνητος ἀρχιμ. Παντελεήμων Τσαλούνης τὴν Δευτέραν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μετέβη εἰς Νεμέαν, ὅπου ἐλειτούργησε εἰς τὸν ἐκεῖ Ναὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅντα ἐπὶ ἐν ἔτος ἐσφραγισμένον. Ὡμίλησε εἰς τοὺς χωρικοὺς τῆς Νεμέας καὶ τοὺς πολυπληθεῖς ἐξ Ἀθηνῶν ἐκδρομεῖς μετὰ ζήσεως ἐνθουσιασμοῦ ἀπαντας.

Ὁ εὐλαβέστατος ἱερομόναχος Γρηγόριος Παπαβλάχος μετέβη εἰς τὴν παρὰ τὸ Λουτράκι Ἱερὰν Μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἥς προΐσταται ἡ Ἡγουμένη γερόντισσα Χριστοδούλη καὶ συνελειτούργησε μετὰ τοῦ πατρὸς Ἰγνατίου ἐκ Κορίνθου. Πρὸς τοὺς πολυπληθεῖς προσκυνητάς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ὁμίλησε ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας Ἐπιτροπῆς. Ὁ πατὴρ Γρηγόριος εἰς συνομιλίαν μετὰ τοῦ πατρὸς Ἰγνατίου συνέστησε τὴν ἀνάγκην τῆς τακτοποιήσεως τῶν ζητημάτων τοῦ Παραρτήματος Κορίνθου ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Ὁ Θεολόγος κ. Σταῦρος Καραμητσος μετέβη τὴν Δευτέραν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς Θεσφίτικην, ὅπου ὁμίλησε εἰς τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχας καὶ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης εἰς τὸ ἐξαίρετον καὶ ἐκλεκτὸν Παραρτήμα Βασιλικῶν—Χαλκιδικῆς ὁμιλήσας κατὰ τὴν παρὰ τὴν γῆν.

Οἰκογενειακὸν Φέουδον

Ὁ ἐκ γυναικὸς Θεῖος Ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἑθνικοῦ! ὁ ἐπ' ἀνεψιᾷ γαμβρὸς Βασιλικὸς Ἐπίτροπος παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ! καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀξιοτίμου κ. Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου Ἑθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων! Ἀνεξαργητῶς τῆς ἱκανότητος τῶν προσώπων, τὴν ὁποῖαν ὁμολογοῦμεν καὶ ἐκτιμοῦμεν, διερωτώμεθα κατὰ ποίαν λογικὴν νὰ καταστῶσιν θεμελιώδεις τομεῖς τοῦ πνευματικοῦ βίου τῆς χώρας, φέουδον μιᾶς ὀριζομένης οἰκογενείας;

Διαγραφὴ Ἱερέων

Κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιτροπῆς διαγραφῆσαι οἱ ἱερεῖς Διονύσιος Στάμος, τέως ἐφημέριος Μαρκοπολίου Ἀττικῆς καὶ Ἰωσήφ Ἀμαραντίδης ἀνευ ἐνορίας, δι' ἀπειθείαν, ἐκκλησιαστικὴν ἀδιαφορίαν καὶ ἐξυπηρέτησιν προσώπων ἐπιδιώξεων. Τοῦ λοιποῦ οἱ εὐλαβεῖς χριστιανοὶ οὐδεμίαν ἐξυπηρέτησιν ἢ εὐλογίαν ἢ ἱεροπραξίαν παρ' αὐτῶν νὰ δέχονται.

«Ὁρθόδοξα Νεοῦτα»

Ἐκυκλοφόρησε εἰς ὥραιαν ἐμφάνισιν καὶ μὲ πλουσίαν ὅλην τὸ φύλλον Ἀπριλίου—Μαΐου. Μεταξὺ τῶν περιεχομένων του ὑπάρχουν περιγραφαὶ ἐκδρομῶν, στιγμιότυπα ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, ἐπικοδομητικὰ ἄρθρα, ὥραια διηγήματα.

Αἱ ἀνωμαλίες ἐκ τῶν δύο ἡμερολογίων

Ἀπὸ τὴν Κυριακὴν τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου (πρώτην τοῦ Τριωδίου) μέχρι καὶ τῆς Κυριακῆς τῶν Ἀγίων Πάντων (τελευταίας τοῦ Πεντηκοσταρίου) αἱ εὐαγγελικαὶ περικοπαὶ καὶ αἱ κατ' αὐτάς κινεῖται ἐορταὶ ἐρρυθμίζονται ἀπὸ τὴν καινοτομήσαν Ἐκκλησίαν κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, ἐξ οὗ καὶ ἡ συμφωνία νεοημερογυτῶν—παλαιοημερολογιτῶν ἀπὸ τὴν ἐπομένην τῆς Κυριακῆς τῶν Ἀγίων Πάντων ἀρχίζει εἰς τὴν καινοτόμον Ἐκκλησίαν τὸ ἅλμα καὶ ὁ καταποντισμὸς εὐαγγελικῶν περικοπῶν, αἵτινες ἀναφέροντι εἰς . . . συμπεριζομένης Κυριακῆς. Ἀνωμαλία ἐκ τῆς υπάρξεως δύο ἡμερολογίων! Καὶ ὅμως αὐτὸ θεωρεῖται ἐλάχιστον, ἀφοῦ δὲν ἐδίγη τὸ Τριαδικὸν δόγμα!!

Αἱ ἀρχαιρεσίαι Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Αἱ ἀρχαιρεσίαι δι' ἀνάδειξιν Δ.Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. θὰ γίνουν τὴν Κυριακὴν 22 Ἰουνίου, κατὰ τὸ νέον ἢ 9 Ἰουνίου κατὰ τὸ παλαιόν. Ἡ ὑποβολὴ ὑποψηφιοτήτων γίνεται εἰς τὸ Δ.Σ. ἐκάστην Πέμπτην.